

РЕШЕНИЕ

№ 234

гр. Велико Търново, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, I СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЯВОР ДАНАИЛОВ**

при участието на секретаря **ЦВЕТЕЛИНА ГР. РУСЧЕВА**
като разглежда докладваното от **ЯВОР ДАНАИЛОВ** Гражданско дело № 20214110102576 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на М. М. КР. против ЧСИ В. Г., с район на действие Окръжен съд – Велико Търново, за осъждането ответника за сумата от 635 лв., надвзети в противоречие със закона несеквестируеми суми от трудово възнаграждение до 01.09.2021г., представляваща вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение по изп. дело № 20207250401114 г. по описа на ЧСИ В.Г..

Ищецът твърди, че ответният ЧСИ е наложил заповед върху трудовото му възнаграждение в противоречие със закона – вземането по изп. лист от 06.01.2010г. по НОХД № 415/2006г. на ВТОС било погасено по давност, както и сумите, удржани от трудовото му възнаграждение били несеквестируеми. Ищецът твърди, че от страна на съдебния изпълнител е наложен заповед върху трудовото му възнаграждение, получавано по реда на чл. 77-78 от ЗИНЗС и чл. 56-57 от ППЗИНЗС, както и че от същото в периода до м.септември 2021г. са удржани суми, явяващи се несеквестируем доход. Заявява, че по този начин са му нанесли вреди, изразяващи се в направените удржки от трудовото му възнаграждение, за които вреди ответникът отговаря по реда на чл. 441 ГПК, вр. чл. 45 ЗЗД, тъй като същият не е посочил размерът на удржката и не го е определил по начин, по който този размер може да бъде изчислен. В открито съдебно заседание ищецът поддържа иска, като с писмена защита и чрез упълномощения си процесуален представител поддържа предявената искова молба.

От своя страна ответникът чрез упълномощения си процесуален представител оспорва иска като твърди, че при изпълнението по ИД № 20207250401114 е спазен закона. Навежда, че вредата от извършено престъпление като непозволено увреждане, изрично е изключена от обхвата на чл.112 от ЗЗД, а и с предприетите действия по изпълнителните дела - ИД №

20207250401114 и изп.д. № 165/2017г. на ДСИ при РС Троян давността била прекъсвана. Освен това, възнаграждението в местата за изтърпяване на наказание лишаване от свобода е секвестрируемо съгласно правилата на чл.445, ал.2, т.2 и чл.78, ал.3 от ЗИНЗС. Не била настъпила и вреда за ищеца. Ответникът моли съда да отхвърли исковете и да му присъди разноски.

С определение от 03.11.2021 г. ЗД „Лев инс” АД гр.София е конституирано като трето лице-помагач на ответника.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните доказателства, намира за установено следното от фактическа и достига до следните правни изводи:

Предявен е осъдителен иск с правно основание по чл. 441 от ГПК, вр. чл. 74 от ЗЧСИ, вр. чл. 45 ЗЗД, като ищецът следваше да установи, че в резултат от процесуално незаконосъобразните действия на ответника в периода до 01.09.2021 г. са направени удържки от трудовото му възнаграждение за суми в общ размер от 635 лева, които суми са част от неговия несеквестрируем доход.

В случая по делото е безспорно, че въз основа на изпълнителен лист, издаден на 06.01.2010г. по НОХД № 415/2006 г. на ВТОС, по молба на вискателя Георги Красимиров Величков срещу ищеца е образувано изп. дело № 20207250401114 г. по описа на ЧСИ В.Г., за парично вземане от 50000 лв. за вреди от извършено престъпление. Преди това по същия изпълнителен лист е било образувано изп.д. № 165/2017г. на ДСИ при РС Троян, като призовката за доброволно изпълнение е връчена на длъжника на 26.10.2017г.

В рамките на образуваното изп. дело, след проучване имущественото състояние на длъжника, с разпореждане на съдебния изпълнител от 21.12.2020 г. е наложен заповор върху вземането на ищеца за трудово възнаграждение, дължимо от Затвора, гр. Ловеч.

Видно е от постъпилото писмо от Министерство на правосъдието Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” Затвора, гр. Ловеч, че в периода от м. септември 2021 г. – м. декември 2021 г. на ищецът са му правени удържки от по 140.00 лева, а според приложената към исквата молба справка от заповора, за периода март-юни 2021г. му е удържана сумата 365 лв.

Общият режим на секвестрируемостта при принудително изпълнение е уреден в чл. 446 ГПК, но доколкото в чл. 78, ал. 3 ЗИНЗС са уредени особени правила относно секвестрируемостта при лишението от свобода, то в случая приложение следва да намери именно особенният закон и правилника за неговото приложение. Съгласно чл. 78, ал. 3 ЗИНЗС, на лишението от свобода могат да се правят удържки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение, а според чл. 57, ал. 1 ППЗИНЗС, удържките по член 78, ал. 3 ЗИНЗС се изчисляват по реда на чл. 446 от ГПК върху цялото възнаграждение за положения труд, но не могат да надвишават 2/3 от онази негова част, която съгласно заповедта по чл. 78, ал. 2 ЗИНЗС се полага на лишения от свобода, след като от нея се приспадат данъците.

В случая, както от писмото и справките от Министерство на правосъдието Главна

дирекция „Изпълнение на наказанията” - Затвора, гр. Ловеч, така и от твърденията на ищеца не може да се направи извод, че е нарушен закона и удръжките, които са правени от възнаграждението на ищеца в изпълнение на наложения заповед, са в размер, който е по-малък от 2/3 от онази негова част, която съгласно заповедта по чл. 78, ал. 2 ЗИНЗС се полага на лишения от свобода, след като от нея се приспадат данъците. След като администрацията на Затвора, гр. Ловеч е извършила законосъобразно удръжките, следва извод, че не е налице първият правопораждащ елемент от фактическия състав на чл. 74 ЗЧСИ и чл. 45 ЗЗД - противоправно поведение.

Съдът възприема възражението на ответника, че в изпратеното заповедно съобщение изрично е посочено, че удръжките следва да се извършат при спазване разпоредбите на чл. 446 ГПК, както и че в случая единственото задължение на съдебния изпълнител е било да установи наличието на вземане на ищеца и да изпрати заповедно съобщение. Т.е. дори от възнаграждението на ищеца да бяха правени удръжки, които да засягат несеквестрируемата част от същото, то отговорността отново не би била на съдебния изпълнител. Предвид на горните изводи, не се налага обсъждане на въпросите относно вината и причинната връзка с резултата, доколкото последният не се явява вредоносен.

По повод цитираното в писмената защита на процесуалния представител на ищеца Тълкувателно решение № 2/26.6.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, следва да се има в предвид, че полаганият от него труд не е такъв по трудово правоотношение, респ. получаваното възнаграждение не е трудово по смисъла на КТ, а цитираното решение касае доводи и съображения именно по повод трудови правоотношения. По повод полагания в пенитенциарните заведения труд в ЗИНЗС е предвидено, че участието на лишените от свобода в трудова дейност има за цел тяхното поправяне и ресоциализиране, като полагането на този труд се извършва не само за получаване на възнаграждение, а и по повод последици, различни от присъщите за едно трудово правоотношение – за приспадане на част от наказанието, за замяна на един режим с друг и пр.

Не на последно място, институтът на несеквестрируемостта е предвиден с цел да осигури необходимия екзистенс минимум, т.е. за да защити длъжника от поставянето му в ситуация, при която същият да не може да посреща и най-елементарните си ежедневни нужди. В тази връзка следва да се отбележи, че в чл. 84, ал. 1 и ал. 3 от ЗИНЗС изрично е предвидено, че лишените от свобода имат право на: 1/ безплатна храна, достатъчна по химически и калориен състав, съгласно таблици, утвърдени от министъра на правосъдието съгласувано с министъра на здравеопазването и министъра на финансите; 2/ непрекъснато време за сън не по-малко от 8 часа на денонощие; 3/ самостоятелно легло, безплатно облекло, обувки и спални принадлежности по таблици, утвърдени от министъра на правосъдието; 4/ здравно осигуряване от момента на задържането; здравните вноски на лишените от свобода са за сметка на държавния бюджет и се превеждат чрез Министерството на правосъдието, като работещите получават повишена дажба храна, съобразена с характера на извършената работа. Т.е. лишените от свобода на практика са поставени в ситуация, при която не са им нужни парични суми за задоволяване на

минимално необходимите жизнени нужди, именно поради което и по отношение на тях не съществува законово изискване реално да получават възнаграждение в размер на минималната работна заплата за страната (не случайно е и предвиждането в чл. 78, ал. 1 ЗИНЗС относно процента от изработеното), а за извършване на удържки от възнаграждение за положен труд са приложими цитираните по-горе норми, които се явяват специални по отношение на ГПК.

Вземането по изп. лист от 06.01.2010г. по НОХД № 415/2006г. на ВТОС не е погасено по давност, като възраженията на ищеца за това са недоказани. По същия изпълнителен лист е било образувано изп.д. № 165/2017г. по ДСИ при РС Троян, като същата е прекъсвана както с предприетите по това изпълнително дело действия, така и с тези, предприети по изп. дело № 20207250401114 г. по описа на ЧСИ В.Г..

С оглед на горните съображения, претенцията на ищеца е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото е на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът дължи на ответника направените разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на М. М. КР. ЕГН *****, против ЧСИ В. Г., рег. № 725, с район на действие Окръжен съд – Велико Търново, за заплащане на сумата от 635 лева, представляваща вреди от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение по изп. дело № 20207250401114 г. по описа на ЧСИ В.Г..

ОСЪЖДА М. М. КР. ЕГН *****, да заплати на ЧСИ В. Г., рег. № 725, с район на действие Окръжен съд – Велико Търново, сумата 400 лв. /четиристотин лева/ разноски по делото.

Решението е постановено при участието на ЗД „Лев инс“ АД гр.София, в качеството му на трето лице-помагач на ответника ЧСИ В.Г..

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____